

**(NE)SPRÁVNOSŤ VÝKLADU PRÍSLUŠNÝCH USTANOVENÍ ZÁKONA O
KONKURZE A REŠTRUKTURALIZÁCII**

- bez právnej vety -

(Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 16/2017 z 19. júla 2017)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka o sťažnosti spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., Štefánikova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 40 R 2/2014-1109 z 3. októbra 2016 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., ktorou namietala porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 40 R 2/2014-1109 z 3. októbra 2016, n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :**I.**

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 16/2017-15 z 11. januára 2017 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 40 R 2/2014-1109 z 3. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“). Týmto uznesením okresný súd potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka Ing. O. L. T. v reštrukturalizácii (ďalej len „dlžník“). Druhým výrokom napadnutého uznesenia okresný súd rozhodol tak, že reštrukturalizácia dlžníka povolená uznesením okresného súdu z 19. mája 2014 sa k 27. máju 2014 končí. Napadnutému uzneseniu okresného súdu predchádzalo jeho uznesenie č. k. 40 R 2/2014-360 z 23. decembra 2014, ktoré bolo následne zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 367/2015 z 20. apríla 2016, teda v jej veci už bola zo strany ústavného súdu vykonaná revízia.

2. Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodňuje tým, že prihlásila «do reštrukturalizácie svoju zabezpečenú pohľadávku z titulu zmluvy o úvere vo výške 196 127,09 €. Správca poprel prihlásenú pohľadávku v celom rozsahu čo do právneho dôvodu, výšky a vymáhateľnosti, existencie a poradia zabezpečovacieho práva. Popretie pohľadávky správca odôvodnil spornosťou trvania právneho dôvodu a výšky uplatnenej pohľadávky, pričom označil výšku prihlásenej pohľadávky a právny dôvod nároku na úroky z omeškania za objektívne nepreskúmateľné v zákonnej lehote. Popretá pohľadávka sťažovateľa bola následne predmetom incidenčného konania s procesným úspechom sťažovateľa. V reštrukturalizácii dlžníka boli bez výnimky popreté pohľadávky všetkých významných veriteľov, ktorí majú s dlžníkom spory z minulosti a u ktorých bol predpoklad, že by reštrukturalizáciu dlžníka nemuseli v konečnom dôsledku podporiť. Popretím pohľadávok najväčších veriteľov bol zjavne účelovo zabezpečený „hladký“ priebeh reštrukturalizácie dlžníka, čomu nasvedčujú aj okolnosti, za ktorých bol prijatý reštrukturalizačný plán dlžníka...

Dňa 3.12.2014 sa uskutočnila schvaľovacia schôdza veriteľov. Prítomní boli aj traja zabezpečení veritelia...

Postupom reštrukturalizačného správcu, ktorý zabezpečeným veriteľom neumožnil hlasovať, boli týmto veriteľom odňaté hlasovacie práva, čo bezprecedentným spôsobom zasiahlo do ich postavenia v reštrukturalizácii dlžníka. Podotýkame, že zabezpečení veritelia, ktorým nebolo umožnené vykonávať hlasovacie práva, disponovali spolu pohľadávkami vo výške 1 171 657,48 €, čo výrazne presahovalo nadpolovičnú väčšinu hlasov na schvaľovacej schôdzi veriteľov, Reštrukturalizácia tak bola uskutočnená bez aktívnej účasti väčšiny veriteľov dlžníka...

Uznesením Okresného súdu... zo dňa 3.10.2016, č. k. 40R/2/2014-1109, však bol reštrukturalizačný plán dlžníka bez ďalšieho opätovne potvrdený a reštrukturalizácia dlžníka skončená...

Okresný súd... pritom v napadnutom uznesení rozhodol v rozpore s dotknutým nálezom Ústavného súdu SR, keďže:

- namiatané nedostatky ad absurdum odstránil len formálne, konštatovaním o domnelom splnení predpokladov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu v zmysle § 154 ods. 1 ZKR (v znení účinnom do 28.4.2015);

(správne má byť potvrdenie, nie zamietnutie reštrukturalizačného plánu, pozn.)

- existenciu spoločného záujmu veriteľov na prijatí reštrukturalizačného plánu odôvodnil neakceptovateľným záverom, že v reštrukturalizácii nemožno zohľadniť individuálny (egoistický) záujem jedného veriteľa na úkor kolektívneho uspokojenia všetkých veriteľov (str. 15 napadnutého uznesenia). V čom sa javí konanie sťažovateľa (a zrejme aj ostatných popretých veriteľov nesúhlasiacich s reštrukturalizačným plánom) ako egoistické, a akým spôsobom má minoritná skupina veriteľov súhlasiacich s reštrukturalizačným plánom predstavovať kolektívny záujem všetkých veriteľov, Okresný súd... neuviedol.

Okrem toho, Okresný súd... zavádzajúco prezentoval podstatnú informáciu o právoplatnom skončení incidenčného sporu o určenie popretej pohľadávky sťažovateľa. Zmätočne uviedol, že „v incidenčnom konaní súd doposiaľ neprávoplatne rozhodol o určení pohľadávky veriteľa a v časti zabezpečenia pohľadávky návrh zamietol, pričom rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil i odvolací súd“ (str. 11 napadnutého uznesenia). Je totiž zrejme, že ak odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, vec je právoplatne skončená (!)...

Zdôrazňujeme, že právoplatné skončenie incidenčného konania o určenie popretej pohľadávky sťažovateľa bolo pre rozhodnutie Okresného súdu...významné...».

3. Sťažovateľka vidí porušenie označených práv v tom, že zo strany okresného súdu bola opakovane vykonaná nesprávna interpretácia relevantných procesnoprávných noriem (§ 154 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 146 ods. 5 tohto zákona v znení účinnom do 28. apríla 2015 (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, toto uznesenie zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

4. Okresný súd sa k sťažnosti na základe výzvy ústavného súdu vyjadril v prípise sp. zn. Spr 105/2017 z 3. februára 2017 (doručenom ústavnému súdu 13. februára 2017), v ktorom predseda okresného súdu okrem iného uviedol:

„Z obsahu doručenej sťažnosti v podstate vyplýva, že sťažovateľ namieta nesprávnu interpretáciu a aplikáciu procesno-právnej normy, ktorá je nezlučiteľná s Ústavou SR do takej miery, že došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu. Prevzatím extrémne nesprávneho výkladu dotknutého zákonného ustanovenia o hlasovaní na schvaľovacej schôdzi veriteľov, ako aj nesprávnu aplikáciu § 154 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii... založil Okresný súd... neodvratiteľný stav usporiadania záväzkov dlžníka spôsobom, ktorý rozporuje majoritná časť veriteľov. Reštrukturalizačný plán preto nekorešponduje so spoločným záujmom veriteľov, ako to vyžaduje zákon o konkurze a reštrukturalizácii.

Mám za to, že v uznesení Okresného súdu... č. k. 40R/2/2014-1109 z 03.10.2016 konajúci súd procesné predpisy dostatočne vyložil a aplikoval, uviedol akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci, pričom jeho interpretácia a aplikácia právnej normy nepopiera pravidlá formálnej a právnej logiky. Konajúca sudkyňa sa podľa môjho názoru podrobne zaoberala každým z dôvodov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu dlžníka..., pričom nezistil dôvody na jeho zamietnutie v zmysle § 154 ods. 1 tohto zákona. V rozhodnutí sa súd zaoberal aj spoločným záujmom veriteľov s úmyslom dosiahnuť spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi veriteľmi a dlžníkom. Na základe uvedeného odkazujem na zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu, pričom mám za to, že v súlade so závermi Nálezu Ústavného súdu č. k. I. ÚS 367/2015-25 zo dňa 20.04.2016..., v ďalšom konaní súd vychádzal z vysloveného právneho názoru ústavného súdu a v rozhodnutí podrobne uviedol ako sa vysporiadal s danosťou, prípadne s absenciou zákonných dôvodov na zamietnutie plánu.

Ďalej je potrebné sa vyjadriť k tvrdeniam sťažovateľa, ktorými odôvodňuje rozpor napadnutého rozhodnutia Okresného súdu... č. k. 40R/2/2014-1109 z 03.10.2016 s Nálezom Ústavného súdu č. k. I. ÚS 367/2015-25 zo dňa 20.04.2016...

1. K tvrdeniu sťažovateľa o extrémne nesprávnom výklade zákonného ustanovenia o hlasovaní na schvaľovacej schôdzi veriteľov:

Právo hlasovať na schvaľovacej schôdzi má účastník plánu len v rozsahu nepopretej pohľadávky, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná o zabezpečeného alebo nezabezpečeného veriteľa. Zákon umožňuje hlasovať zabezpečenému veriteľovi aj v prípade, že jeho zabezpečená pohľadávka je popretá čo do zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečenia, pokiaľ je však zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, t. j. čo do základu pohľadávky (vid' tretia veta ustanovenia § 146 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na každé jedno euro zistenej sumy zistenej pohľadávky má účastník plánu jeden hlas). Na základe uvedeného právneho názoru veriteľa, ktorých zabezpečené pohľadávky boli popreté čo do výšky a dôvodu, nemali právo hlasovať na schvaľovacej schôdzi. Tento

záver súdu jednoznačne vyplýva z ustanovenia § 126 ods. 3 vety tretej zákona o konkurze a reštrukturalizácii (v znení účinnom od 01.01.2011), podľa ktorej právo hlasovať má každý veriteľ, ktorého pohľadávka je zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti. Ide o všeobecnú právnu úpravu schôdze veriteľov, ktorá sa aplikuje aj na schvalovaciu schôdzu, ak nie je v § 146 alebo § 148 tohto zákona stanovené inak. Ak by sa pripustilo hlasovanie aj tomu zabezpečenému veriteľovi, ktorý by mal popretý právny dôvod alebo vymáhateľnosť pohľadávky, mohla by si ktorákoľvek osoba prihlásiť pohľadávku ako zabezpečenú aj keby veriteľom vôbec nebola a mohla by rozhodovať o schválení plánu (Doc. JUDr. Milan Ďurica, PhD. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, komentár k § 146. Beckova edícia komentované zákony, strana 931).

2. K tvrdeniu sťažovateľa, že namietané nedostatky súd ad absurdum odstránil len formálne, konštatovaním o domnelom splnení predpokladov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu v zmysle § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (v znení účinnom do 28.04.2015).

Súd sa podrobne zaoberal každým z dôvodov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu dlžníka..., pričom svoj právny názor a spôsob ako k nemu dospel zdôvodnil v rozhodnutí. K predpokladom na zamietnutie reštrukturalizačného plánu je potrebné prízvukovať, že zamietnutie reštrukturalizačného plánu za splnenia podmienky podľa § 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. podstatné porušenie ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, je možné len v prípade, že porušenie ustanovení tohto zákona malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu. Sťažovateľovi (aj všetkým veriteľom, ktorí podali súdu námietky proti schváleniu reštrukturalizačného plánu) bolo umožnené, aby sa vyjadril aký konkrétny nepriaznivý dopad má na neho schválenie plánu. Za účelom poskytnutia možnosti vyjadriť sa k veci s poukazom na právo všetkých účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie, bola poskytnutá sťažovateľovi (aj všetkým veriteľom, ktorí podali súdu námietky proti schváleniu reštrukturalizačného plánu) možnosť k veci sa vyjadriť pred konajúcim súdom na výsluchu, ktorého konanie bolo zverejnené v obchodnom vestníku a na ktoré boli písomne predvolaní spolu s dlžníkom a správcom. Sťažovateľ žiaden konkrétny nepriaznivý dopad (vplyv), ktorý má na neho schválenie plánu neozrejmil, pričom konajúci súd žiaden nepriaznivý dopad (vplyv), vzhľadom na porovnanie miery uspokojenia v konkurze a na základe reštrukturalizačného plánu v prospech reštrukturalizácie, nezistil.

3. K tvrdeniu sťažovateľa, že existenciu spoločného záujmu veriteľa na prijatie reštrukturalizačného plánu súd odôvodnil neakceptovateľným záverom, že v reštrukturalizácii nemožno zohľadniť individuálny (egoistický) záujem jedného veriteľa na úkor kolektívneho uspokojenia všetkých veriteľov (strana 15 napadnutého uznesenia)...

Konajúci súd sa podrobne zaoberal spoločným záujmom veriteľov s úmyslom dosiahnuť spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi veriteľmi a dlžníkom, pričom svoj právny názor a spôsob ako k nemu dospel zdôvodnil v rozhodnutí. V rozhodnutí súd okrem iného uviedol, že spoločným záujmom veriteľov je (musí byť) maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom. Predložený reštrukturalizačný posudok je potom v súlade so spoločným záujmom všetkých veriteľov, keď vo všetkých vytvorených skupinách poskytuje vyššiu mieru uspokojenia ako v prípade konkurzu, a to v čo najväčšom rozsahu a v čo najkratšom čase pri ekonomickej udržateľnosti plánu. Sťažovateľ poukazoval na mylné deklarovanie vyššej miery uspokojenia veriteľov v reštrukturalizácii ako v konkurze, pričom svoje tvrdenia nijakým spôsobom neodôvodnil,

neuviedol jedinú konkrétnu skutočnosť, z ktorej by vyplývala dôvodnosť takejto námietky. Svoju argumentáciu nezdôvodnil a nepredložil jediný dôkaz ani neuviedol relevantnú konkrétnu skutočnosť, ktorá by spochybňovala správnosť údajov v reštrukturalizačnom pláne. Sťažovateľ nepredložil (ani v čase rozhodovania súdu po uplynutí 2 rokov od schválenia plánu) žiaden znalecký posudok, či odborné vyjadrenie.

V snahe dospieť k záveru, aký je spoločný záujem všetkých veriteľov a dosiahnuť spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi veriteľmi a dlžníkom bolo umožnené sťažovateľovi (aj všetkým veriteľom, ktorí podali súdu námietky proti schváleniu reštrukturalizačného plánu), aby vyjadril aký konkrétny záujem má v predmetnej reštrukturalizácii, v čom vidí nespravodlivosť uspokojenia svojich pohľadávok v reštrukturalizácii oproti ostatným veriteľom a aký konkrétny nepriaznivý dopad má na neho schválenie plánu. Za účelom poskytnutia možnosti vyjadriť sa k veci s poukazom na právo všetkých účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie, bola poskytnutá sťažovateľovi (aj všetkým veriteľom, ktorí podali súdu námietky proti schváleniu reštrukturalizačného plánu) možnosť k veci sa vyjadriť pred konajúcim súdom na výsluchu, ktorého konanie bolo zverejnené v obchodnom vestníku a na ktoré boli písomne predvolaní spolu s dlžníkom a správcom.

Individuálny (egoistický) záujem sťažovateľa (ktorý však ani na žiadosť súdu v konaní neprezentoval a nekonkretizoval), možno vidieť (a tento záver súd uviedol na strane 16 napadnutého rozhodnutia) v jeho správaní, teda v snahe zamedziť schváleniu reštrukturalizačného plánu dlžníka, pričom ako vyplýva z Rozsudku Okresného súdu... č. k. 37Cbi/95/2014-283 zo dňa 27.02.2016 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu... č. k. 16CoKR/30/2015-362 zo dňa 17.06.2016 o určení pohľadávky je sťažovateľ minoritným nezabezpečeným veriteľom. Táto skutočnosť má potom logický dopad aj na posúdenie miery uspokojenia tohto veriteľa v konkurze, nakoľko nie je pravdepodobné, že by si tento veriteľ svoju pohľadávku prihlásil inak ako nezabezpečenú, opačný postup by bol totiž účelový (vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia v incidenčnom konaní).

Ako z reštrukturalizačného plánu vyplýva miera uspokojenia nezabezpečených veriteľov je v prípade konkurzu nulové. Ak teda sťažovateľ trvá na zamietnutí plánu, celkom explicitne tým dáva najavo, že nechce byť uspokojený vôbec, a že rovnaký osud budú mať aj všetci ostatní nezabezpečení veritelia. Jeho záujem v konkurze sa potom javí ako úplne nelogický, v rozpore so spoločným záujmom ostatných nezabezpečených veriteľov.

V súvislosti s názorom, že ak má byť spoločný záujem veriteľov nadradeným záujmom všetkých veriteľov, jeho vyjadrenie v reštrukturalizačnom pláne musí byť logickým vyústením väčšinového konsenzu veriteľov dlžníka, súd v tomto prípade v rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že v dôsledku prebiehajúcich incidenčných konaní nie je možné jednoznačne určiť okruh skutočných veriteľov a výšku ich zistených pohľadávok, preto počet hlasov, ktoré by vyjadrovali väčšinu, nie je možné jednoznačne určiť. Nakoľko dospel k záveru, že popieranie veriteľov nebolo správcom vykonané účelovo a zákonodarca neustanovil v zákonných ustanoveniach zákona o konkurze a reštrukturalizácii dôvod pre zamietnutie plánu skutočnosť, že o pláne nehlasovala väčšina prihlásených veriteľov, ktorým nezaniklo právo byť účastníkom konania, nemožno bez ďalšieho zamietnuť plán z dôvodu, že o ňom nehlasovala väčšina veriteľov dlžníka (nakoľko táto väčšina nie je v čase rozhodovania o pláne jednoznačne ustálená). Súčasne je potrebné poukázať na skupinu veriteľov podriadených pohľadávok, ktorá podľa názoru konajúceho súdu nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov, a je potom diskutabilné, ako je potrebné na týchto veriteľov nazeráť pri určovaní celku a väčšiny veriteľov.

4. K tvrdeniu sťažovateľa o skutočnosti, že súd v rozhodnutí zavádzajúco prezentoval podstatné informácie o právoplatnom skončení incidenčného sporu o určenie popretej pohľadávky sťažovateľa (zmätočne uviedol, že v incidenčnom konaní súd doposiaľ neprávoplatne rozhodol o určeni pohľadávky veriteľa a v časti zabezpečenia pohľadávky návrh zamietol, pričom rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil i odvolací súd).

Napadnuté uznesenie Okresného súdu... č. k. 40R/2/2014-1109 bolo súdom vydané dňa 03.10.2016. Potvrdzujúci Rozsudok Krajského súdu... č. k. 16CoKR/30/2015-362 zo dňa 17.06.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 13.10.2016. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že bolo v incidenčnom spore dosiaľ neprávoplatne rozhodnuté, je toto konštatovanie pravdivé, nakoľko právoplatnosť nadobudlo potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu... č. k. 16CoKR/30/2015-362 až po vydaní napadnutého rozhodnutia dňa 13.10.2016 (desať dní po vydaní napadnutého rozhodnutia dňa 03.10.2016).“

5. Sťažovateľka na základe výzvy ústavného súdu zaujala k vyjadreniu okresného súdu prostredníctvom právneho zástupcu svoje stanovisko v podaní z 2. marca 2017, v ktorom uviedla:

«Vyjadrenie Okresného súdu... má domnelo spochybnit' dôvodnosť ústavnej sťažnosti, podanej proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 3.10.2016 č. k. 40R/2/2014-1109 o potvrdení reštrukturalizačného plánu dlžníka... Podľa názoru Okresného súdu... je sporné uznesenie v celom rozsahu zákonné a správne, keďže reštrukturalizácia dlžníka predstavuje výhodnejší spôsob usporiadania vzťahov medzi dlžníkom a jeho veriteľmi. Sťažovateľ má mať, podľa Okresného súdu Trenčín, individuálny (egoistický) záujem na vyhlásení konkurzu, a to v neprospech ostatných veriteľov.

Tvrdenia uvedené v písomnom vyjadrení Okresného súdu... v celom rozsahu odmietame, pričom poukazujeme na ich nepresnosť, neúplnosť a argumentačnú účelovosť.

Okresný súd... namieta, že sťažovateľ neuviedol žiaden konkrétny nepriaznivý vplyv, resp. následok, ktorý v jeho sfére vyvolalo potvrdenie reštrukturalizačného plánu dlžníka. Súčasne však opomenul zohľadniť, že:

a) reštrukturalizačný plán dlžníka neobsahuje podstatné náležitosti v zmysle zákona č. 7/2005 Z.z... (ďalej len „ZKR“). Zo znenia reštrukturalizačného plánu nie je možné nijakým spôsobom abstrahovať záver o udržateľnosti reštrukturalizácie. Plán neobsahuje žiadne konkrétne údaje ani informácie o podnikateľskej činnosti dlžníka, finančnom pláne na obdobie splácania jednotlivých záväzkov, rozsah uzatvorených kontraktov, zoznam zmluvných partnerov, očakávané obraty a výnosy z podnikateľskej činnosti v budúcich obdobiach, ako aj zhodnotenie očakávaných ekonomických výsledkov podnikateľskej činnosti;

b) z plánu nie je vôbec zrejmé, čo a s akým výsledkom mieni dlžník v rámci svojej ďalšej podnikateľskej činnosti vykonávať. Reštrukturalizácia sa tak javí iba ako formálne uskutočnená s jediným cieľom poprieť a následne ukrátiť pohľadávky jednotlivých veriteľov v prospech dlžníka. Je neakceptovateľné, aby dlžník uskutočnil reštrukturalizáciu vlastných záväzkov iba na základe všeobecných ekonomických pravidiel, ktoré majú domnelo predstavovať individuálne pravidlá aplikované dlžníkom na svoju podnikateľskú činnosť. Reštrukturalizačný súd musí v danom smere vykonávať prísnu a reálnu revíziu východísk reštrukturalizácie, pričom sa nemôže obmedziť len na bezobsažné konštatovanie o „výhodnosti reštrukturalizácie pred konkurzom“. Reštrukturalizácia totiž musí byť reálne uskutočniteľná, a nie iba dlžníkom formálne deklarovaná;

c) majoritná časť veriteľov sa k reštrukturalizačnému plánu nemohla vôbec vyjadriť, nemohla ovplyvniť jeho obsah a nemohla vykonávať svoje hlasovacie a iné práva v reštrukturalizácii.

Skúmanie zákonných podmienok pre potvrdenie reštrukturalizačného plánu je normatívnou povinnosťou súdu. Súd túto povinnosť nemôže prenášať na veriteľov, ani odvodzovať rozsah prieskumnej činnosti súdu od rozsahu podaných námietok proti plánu (§ 153 ods. 1 ZKR). Podotýkame, že Okresný súd... reštrukturalizačný plán dlžníka zjavne vôbec neskúmal, a to z hľadiska jeho udržateľnosti v praxi, ani z hľadiska reálneho splnenia obligatórnych obsahových náležitostí plánu. Inak by identifikoval nasledujúce nedostatky:

- z analýzy predpokladov zachovania prevádzky podniku dlžníka (bod 1.7.1 opisnej časti reštrukturalizačného plánu) nemožno určiť, akým spôsobom bude dlžník zabezpečovať prevádzku svojho podniku. Dlžník iba formálne konštatuje, že bude pokračovať v prevádzke, bude si starostlivo vyberať zmluvných partnerov a bude povinný dosahovať zisk z podnikateľskej činnosti na plnenie záväzkov z plánu. S akými obchodnými partnermi bude obchodovať a akú výšku zisku možno očakávať však dlžník neuvádza. ZKR pritom vyžaduje, aby plán obsahoval podrobný rozbor predpokladov, za ktorých možno zachovať prevádzku podniku alebo aspoň jeho časti. Z reštrukturalizačného plánu musí vyplývať, či dlžník má potrebné prostriedky na vykonanie podnikateľskej činnosti, či má uzatvorené zmluvy na budúce plnenia (zákazky) a pod. (ĎURICA, M.: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár C.H.BECK. Bratislava 2012, s. 905);

- opatrenia na splnenie predpokladov zachovania prevádzky podniku dlžníka (bod 1.7.2 opisnej časti reštrukturalizačného plánu) sú výlučne všeobecné. Ide o exemplifikatívny výpočet možných opatrení (zníženie nákladov prevádzky podniku, eliminácia nesplácania ďalších záväzkov, zrušenie výkonu neefektívnych prác, zlepšenie organizácie práce a pod.) bez ich individualizácie na konkrétne podmienky podnikania dlžníka. Z plánu tak nie je zrejmé ako dlžník dosiahne vymedzený účel (ktorý nie je definovaný), ktoré konkrétne pracovné pozície zruší, ako posilní organizáciu práce, či a ktoré prevádzkové náklady obmedzí a aké prevádzkové náklady vôbec v skutočnosti má. Zároveň konštatovanie o tom, že dlžník bude pokračovať v podnikateľskej činnosti a bude uzatvárať zmluvy s obchodnými partnermi neposkytuje reálny obraz o ďalšom podnikaní dlžníka. To vyvoláva relevantné pochybnosti o skutočnej motivácii dlžníka pri reštrukturalizácii;

- 1.8.2 opisnej časti reštrukturalizačného plánu vymedzuje, že uskutočniteľnosť reštrukturalizácie je primárne podmienená dosahovaním plánovaných parametrov tržieb za súčasnej prísnej kontroly nákladov. Parametre tržieb však plán neobsahuje (!);

- v bode 1.10.1 opisnej časti reštrukturalizačného plánu dlžník odkazuje pri skúmaní predpokladov väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov na finančnú a obchodnú situáciu, ktorú údajne analyzoval v predchádzajúcom texte plánu. Finančný či obchodný plán dlžníka však v reštrukturalizačnom pláne absentuje. Navyše, dlžník sa pri posudzovaní miery možného uspokojenia v konkurze odvoláva na predpokladaný výťažok, ktorý uvádza len odhadom. Porovnanie uspokojenia veriteľov pritom musí byť v opisnej časti plánu konkretizované a zdôvodnené vždy tak, aby bol každý veriteľ schopný si tieto prepočty overiť a skontrolovať, či skutočne zodpovedajú realite (POSPÍŠIL, B. a kol.: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár Wolters Kluwer. Bratislava 2016, s. 741). Ak teda dlžník uvádza len odhad, musí minimálne uviesť mechanizmus, na základe ktorého dospel k odhadovanej sume, čo rovnako neuviedol...

Je zrejmé, že v reštrukturalizačnom pláne dlžníka absentujú podstatné náležitosti v zmysle § 135 ZKR. Ak teda Okresný súd... potvrdil takýto reštrukturalizačný plán, evidentne nevykonal náležitú zákonnú prieskumnú činnosť v rozsahu, v akom mu to ukladá ZKR. Je pritom irelevantné, či a v akom rozsahu veritelia nedostatky plánu namietali.

Okresný súd... vo svojom vyjadrení označil údajnú existenciu individuálneho (egoistického) záujmu sťažovateľa na vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka. Okresný súd... však opomína podstatnú skutočnosť, a to, že reštrukturalizácia dlžníka bola realizovaná bez účasti majoritných veriteľov (Ing. J. K. - M., s.r.o., SKODA & SKODA, s.r.o. a sťažovateľ), ktorí disponovali spolu pohľadávkami vo výške 1.171.657,48 EUR, čo výrazne presahovalo nadpolovičnú väčšinu hlasov na schvaľovacej schôdzi veriteľov. Reštrukturalizačný plán bol pritom prijatý veriteľmi, ktorých hlasovacie práva predstavovali iba 39.047 hlasov (bez veriteľov podriadených pohľadávok). Reštrukturalizácia tak bola uskutočnená bez aktívnej účasti väčšiny veriteľov dlžníka, ktorých podiel na celkovom objeme pohľadávok predstavoval 97 % (!).

Všetci majoritní veritelia pritom vzniesli námietky proti reštrukturalizačnému plánu dlžníka. Záujem na zamietnutí reštrukturalizačného plánu preto nemožno vyvodiť z toho, že ústavnú sťažnosť podal iba sťažovateľ (ako sa nesprávne domnieva Okresný súd...), ale v kontexte toho, že námietky proti reštrukturalizačnému plánu boli vznesené majoritnými veriteľmi s 97 %-nou účasťou na celkovom objeme prihlásených pohľadávok.

Absurdne vyznieva aj tvrdenie, že výsledok incidenčného konania nemohol mať vplyv na sporné uznesenie. Zdôrazňujeme, že Okresný súd... mal v čase vydania sporného uznesenia nepochybne vedomosť o skončení incidenčného konania o určení pohľadávky sťažovateľa. Sťažovateľ totiž v podaní označenom ako „opakovaná žiadosť veriteľa o zamietnutie reštrukturalizačného plánu dlžníka“ zo dňa 10.8.2016 súdu oznámil, že došlo ku skončeniu identifikovaného konania. Zároveň uviedol aj to, že ak by nebola jeho pohľadávka účelovo popretá, mohol by ovplyvniť hlasovanie na schvaľovacej schôdzi a reštrukturalizačný plán by nebol prijatý.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti sťažovateľ naďalej v celom rozsahu trvá na svojej ústavnej sťažnosti.»

6. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania zhodne oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd na tomto základe podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich argumentáciou dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

7. Po podrobnom posúdení sťažnosti, napadnutého uznesenia okresného súdu, vyjadrení okresného súdu a sťažovateľky a príslušných spisov okresného súdu sp. zn. 40 R 2/2014 a sp. zn. 37 Cbi 95/2014 dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je nedôvodná.

II.

8. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo svojich nosných úvah vyslovených vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 367/2015 z 20. apríla 2016 v bodoch 9 až 17, ako aj záverov o (ne)správnosti aplikácie (výkladu) príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácie, ktoré napáda opätovne sťažovateľka [okrem dôvodov uvedených v bode 25 uvedeného nálezu v písm. i) až iii) brojí najmä proti nesprávne pristupu okresného súdu, ktorý mal namietané nedostatky ad absurdum odstrániť podľa nej len formálne].

9. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci nevidí relevantný dôvod na opätovné podrobné pomenovanie jadra nastoleného problému (ústavný súd v predchádzajúcom náleze na to poukázal v bodoch 20 až 34, pozn.), pretože sú sťažovateľke a okresnému súdu dobre známe, a preto ich detailnejšie už nebude citovať aj v tomto náleze. Pri posudzovaní tejto sťažnosti sa ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) predovšetkým zameral na to, či okresný súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu ústavne konformným, presvedčivým a hlavne spravodlivým (z pohľadu všetkých veriteľov) spôsobom sa vysporiadal s danosťou, prípadne absenciou zákonných dôvodov na zamietnutie plánu a interpretáciou právnych noriem z oblasti konkurzu a reštrukturalizácie pri rešpektovaní materiálnej rovnosti všetkých veriteľov v reštrukturalizačnom konaní (I. ÚS 311/2014).

10. Na účely posúdenia ústavnej súladnosti napadnutého uznesenia okresného súdu aj vo väzbe na citované východiská sa ústavný súd oboznámil aj so spisom okresného súdu sp. zn. 40 R 2/2014, a to predovšetkým úkonmi okresného súdu po doručení nálezu ústavného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. mája 2016 (od č. l. 880 až do č. l. 1123) a zistil tieto podstatné skutočnosti:

Dňa 8. júna 2016 (č. l. 880 v spise) – okresný súd dal pokyn na publikovanie nálezu ústavného súdu v obchodnom vestníku – zverejnený 15. júna 2016), zaslanie jeho kópie dlžníkovi (prevzal 27. júna 2015), aby sa vyjadril k nezahnutiu všetkého majetku do reštrukturalizačného plánu (v súvislosti s porovnaním výnosnosti konkurzu a reštrukturalizácie), k účelovosti podnetu na popretie pohľadávok veriteľov (osobitne ku každej pohľadávke) a k rozporu plánu so spoločným záujmom veriteľov, prípadne k ostatným dôvodom na zamietnutie plánu a taktiež túto požiadavku zaslal aj správcovi (prevzal výzvu 14. júna 2015), ktorého navyše požiadal, aby vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení oprávnenosti pohľadávok, či a aké vykonal vlastné šetrenie, resp. či vychádzal len z tvrdení dlžníka a existencie súdnych sporov, ku kritériám pre vytvorenie skupín a zaradovaniu pohľadávok do týchto skupín. Súčasne ho vyzval, nech oznámi a prípadne preukáže, že zo strany dlžníka je reštrukturalizačný plán plnený. Okrem toho predvolal sťažovateľku a veriteľa Ing. J. K. – M., na výsluch 12. júna 2016 (zverejnil to tiež v obchodnom vestníku) a zisťoval stav konaní na Krajskom súde v Trenčíne, okresnom súde, Okresnom súde Prievidza a na Okresnom súde Banská Bystrica, ktoré súviseli so žalobami veriteľov o určenie popretých pohľadávok, či sú právoplatne alebo aj neprávoplatne skončené (rozhodnutia a žaloby sú pripojené na č. l. 883 až č. l. 896, č. l. 912 až č. l. 914, č. l. 932 až č. l. 948 a pod.).

Správca dlžníka doručil svoje vyjadrenie k veci okresnému súdu 24. júna 2016 (v spise na č. l. 949 až č. l. 955 – k sťažovateľke a nálezu ústavného súdu je vyjadrenie správcu uvedené v časti I bodoch 1a, 2, 3 a tiež v časti II bodoch 1 až 3 a časti IV bodoch 1 až 5).

Dlžník svoje vyjadrenie (č. l. 983 až č. l. 985) doručil okresnému súdu 6. júla 2016.

Dňa 12. júla 2016 sa uskutočnil na okresnom súde výsluch správcu, dlžníka, právneho zástupcu sťažovateľky a veriteľa (Sociálna poisťovňa).

Dňa 5. septembra 2016 doručila sťažovateľka okresnému súdu opakovanú žiadosť o zamietnutie reštrukturalizačného plánu (č. l. 1081 až č. l. 1086).

11. V písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd následne v reakcii na nález ústavného súdu v podstatnom uviedol tieto skutočnosti:

„a) *podstatné porušenie ustanovení ZKR o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu*“ (argumentácia sťažovateľky k tomuto bodu je podrobne uvedená v bode 5 tohto nálezu jej vyjadrenia k stanovisku okresného súdu, pričom okresný súd

iba zopakoval to, čo konštatoval už v predchádzajúcom uznesení na s. 8 a 9 – č. 1. 363 a č. 1. 364 – pozri uznesenie okresného súdu sp. zn. 40 R/2/2014 z 23. decembra 2014, bod 21: znenie tohto bodu začínajúce vetou „Veriteľ Sociálna poisťovňa...“ je navlas totožné so znením nového odôvodnenia uznesenia aj v bode 35 a pôvodným znením v uznesení okresného súdu z 23. decembra 2014 na s. 9, č. 1. 364, druhý odsek, pozn.).

V bode 22 okresný súd uvádza:

„Na základe vykonaného dokazovania, súd dospel k záveru, že boli dodržané ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii o náležitostiach plánu, vrátane jeho príloh a súčasne súd nezistil, ani žiaden z účastníkov plánu netvrdil žiadne konkrétne skutočnosti, pre ktoré by bolo možné ustáliť, že pri príprave plánu neboli dodržané pravidlá spolupráce medzi dlžníkom, správcom a veriteľským výborom; plán nebol schválený veriteľským výborom zákonným spôsobom; účastníkom nebolo umožnené nahliadať do plánu v súlade so zákonom; boli porušené pravidlá ohľadne žiadosti o zmenu plánu; plán bol opravovaný v rozpore so základnými pravidlami a súčasne, že by porušenie takéhoto pravidla malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu. Súčasne by porušenie zákonných pravidiel týkajúcich sa plánu muselo mať podstatný charakter a muselo by mať za následok, že účastník plánu nemohol dosiahnuť pre seba lepšie postavenie na základe plánu, ako by dosiahol v prípade dodržania týchto pravidiel. Po podrobnom preštudovaní námietok veriteľov i vyjadrení úpadcu a správcu súd dospel k záveru, že námietky veriteľov v tomto smere nie sú dôvodné, pričom súd opätovne zdôrazňuje, že veritelia vo svojich námietkach a podaniach smerujúcich proti schváleniu plánu neuvádzali a už vôbec nepreukazovali žiadne konkrétne tvrdenia, len všeobecne poukazovali na existenciu dôvodov na zamietnutie plánu dlžníka. Z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 40R/2/2014 a ani pri výkone dohľadu súdu v zmysle § 131 zák. č. 7/2005 Z. z. súd nezistil, že by boli tak podstatným spôsobom porušené ustanovenia uvedeného zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, že by to malo nepriaznivý vplyv na niektorého účastníka plánu.

b) prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu.“

V bode 23 okresný súd na začiatku zopakoval to, čo konštatoval už v predchádzajúcom uznesení na s. 9, č. 1. 364 – pozri uznesenie okresného súdu sp. zn. 40 R 2/2014 z 23. decembra 2014, pozn.), a potom uviedol:

„Úlohou správcu v lehote na popieranie pohľadávok nie je vykonanie úplného skutkového dokazovania za účelom zistenia oprávnenosti veriteľom prihlásenej pohľadávky. V lehote na popieranie pohľadávok, ktorá je 30 dní a ktorú na rozdiel od konkurzu nie je možné predĺžiť, to ani nie je objektívne možné. Úlohou správcu nie je zistenie pohľadávky (zistenie pohľadávky je až právnym následkom nepopretia pohľadávky), ale zistenie, či tu neexistujú faktické alebo právne skutočnosti, ktoré robia pohľadávku spornou. Rovnako nepatrí do právomoci správcu obrátiť sa na súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou výkladu implementovanej a harmonizovanej právnej úpravy. Nie je oprávnením správcu, ale jeho zákonnou povinnosťou spornú pohľadávku poprieť. Naopak, porušenie tejto povinnosti môže zakladať sekundárne právne povinnosti zodpovednostného charakteru. Správca v konaní poprel viaceré pohľadávky.

24. Popretý veriteľ Ing. J. K. - M. je najväčším nepodmieneným a nepodriadeným prihláseným veriteľom. Celková výška pohľadávok veriteľa predstavuje cca 47,81 % z celkovej prihlásenej sumy prihlásených pohľadávok všetkých veriteľov (vo výške 3.563.121,78 EUR). Zo spisu vyplýva, že dlžník sa preukázateľne kvalifikovane a aktívne bránil a bráni proti veriteľom uplatneným pohľadávkam, a to v období dávno pred začatím reštrukturalizačného

konania, je preto nelogické tvrdiť, že správca popretím takejto pohľadávky postupoval účelovo. Na Okresnom súde Prievidza sa vedú spory o určenie neplatnosti zmlúv o pôžičke: sp. zn. 12C/17/2012 (konanie o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke zo dňa 05.09.2008 na sumu 132.775,67 Eur, v ktorom bolo doposiaľ neprávoplatne rozhodnuté, že zmluva je neplatná v časti príslušenstva a platná v časti istiny; sp. zn. 15C/18/2012 (konanie o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke zo dňa 12.08.2008 na sumu 165.969,59 Eur, v ktorom bolo doposiaľ neprávoplatne rozhodnuté, že zmluva je neplatná; sp. zn. 10C/17/2012 (konanie o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke zo dňa 12.08.2008 na sumu 232.357,43 Eur, v tejto veci súd doposiaľ nerozhodol).

25. Dlužník (resp. tretie subjekty: T., s.r.o.) viedol v minulosti, resp. vedie s veriteľom Sberbank Slovensko, a. s., súdny spor. Dlužník sa tak aktívne bránil proti veriteľovi uplatnenej pohľadávky v období dávno pred tým, než veriteľ inicioval konkurzné konanie voči dlžníkovi, je preto nelogické tvrdiť, že správca popretím takejto pohľadávky postupoval účelovo. Z odôvodnenia popretia predmetnej pohľadávky správcom v zozname pohľadávok vyplýva, že správca nepoprel pohľadávku veriteľa výlučne z dôvodov uvádzaných dlžníkom. Veriteľ nepreukázal viacero relevantných skutočností, pričom zabezpečenie zabezpečovacím právom podľa právneho názoru správcu vôbec nevzniklo. Celková výška pohľadávky (spolu s príslušenstvom) veriteľa Sberbank Slovensko, a. s., predstavuje len cca 5.5 % z celkovej prihlásenej sumy prihlásených pohľadávok všetkých veriteľov (vo výške 3.563.121,78 Eur), tento veriteľ je v predmetnom reštrukturalizačnom konaní s poukazom na výšku pohľadávky minoritným veriteľom. V incidenčnom konaní súd doposiaľ neprávoplatne rozhodol o určení pohľadávky veriteľa a v časti zabezpečenia pohľadávky návrh zamietol, pričom rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil i odvolací súd.

26. Rovnako popretie pohľadávok Daňového úradu Trenčín súd nepovažuje za účelové. Konkrétne pohľadávka správcu dane na zaplatenie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2013 vo výške 216.600,01 Eur, ktorej právnym dôvodom bolo podané daňové priznanie samotného dlžníka (na ktorú výslovne poukazoval ÚS SR), ako vyplýva zo zoznamu pohľadávok bola popretá primárne z dôvodu spornosti jej trvania (t.j. existencie v uplatnenej výške), nie z dôvodu spornosti jej vzniku s poukazom na rozpor vnútroštátnej právnej úpravy, a to zákona o DPH s európskou smernicou o DPH, ktorý konštatoval aj súdny dvor európskej únie v rozhodnutí KOVOZBER proti Daňový úrad Košice vo veci C-120/15. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že postupy daňových úradov pokiaľ ide o vyčísl'ovanie a započítavanie úrokov z omeškania z vyplácaných nadmerných odpočtov DPH boli nesprávne. V prípade iných pohľadávok predstavujúcich sankčný postih Daňového úradu (pokuta, sankčné úroky), bol podľa zoznamu pohľadávok sporný aj právny dôvod ich vzniku. V incidenčnom konaní súd doposiaľ neprávoplatne rozhodol o určení pohľadávky veriteľa...

c) plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím

31. Správca každému prítomnému veriteľovi na schvaľovacej schôdzi priznal hlasovacie práva v súlade s § 146 ods. 5, tretia veta ZKR tak, že na každé jedno euro zistenej sumy zistenej pohľadávky priznal správca prítomnému účastníkovi plánu jeden hlas, ako vyplýva aj zo zápisnice zo schvaľovacej schôdze. Nakoľko na schvaľovacej schôdzi bol prítomný aspoň jeden veriteľ oprávnený hlasovať, schvaľovacia schôdza bola uznášaniaschopná.

32. Podľa názoru súdu právo hlasovať na schvaľovacej schôdzi má účastník plánu len v rozsahu nepopretej pohľadávky a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná o zabezpečeného alebo nezabezpečeného veriteľa. Zákon umožňuje hlasovať zabezpečenému veriteľovi aj

v prípade, že jeho zabezpečená pohľadávka je popretá čo do zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečenia, pokiaľ je však zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, t. j. čo do základu pohľadávky (viď tretia veta ustanovenia §146 ods. 5 ZKR na každé jedno euro zistenej sumy zistenej pohľadávky má účastník plánu jeden hlas). Na základe uvedeného právneho názoru veritelia, ktorých zabezpečené pohľadávky boli popreté čo do výšky a dôvodu, nemali právo hlasovať na schvaľovacej schôdzi. Tento záver súdu jednoznačne vyplýva z ustanovenia § 126 ods. 3 vety tretej (v znení účinnom od 01.01.2011), podľa ktorej právo hlasovať má každý veriteľ, ktorého pohľadávka je zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti. Ide o všeobecnú právnu úpravu schôdze veriteľov, ktorá sa aplikuje aj na schvaľováciu schôdzi, ak nie je v § 146 alebo § 148 stanovené inak. Ak by sa pripustilo hlasovanie aj tomu zabezpečenému veriteľovi, ktorý by mal popretý právny dôvod alebo vymáhateľnosť pohľadávky, mohla by si ktorákoľvek osoba prihlásiť pohľadávku ako zabezpečenú aj keby veriteľom vôbec nebola a mohla by rozhodovať o schválení plánu. (Doc. JUDr. Milan Ďurica, PhD, Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, komentár k § 146, Hečkova edícia komentované zákony, strana 931).

33. Na základe uvedeného právneho názoru veritelia, ktorí uplatnili odôvodnené námietky proti prijatiu plánu - veriteľ Sberbank Slovensko, a. s., veriteľ SKODA & SKODA, s.r.o. a veriteľ Ing. J. K. - M. a ktorých zabezpečené pohľadávky boli popreté čo do výšky a dôvodu, nemali právo hlasovať na schvaľovacej schôdzi...

36. Reštrukturalizačný plán bol prijatý vo všetkých skupinách, ako aj nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov.

d) plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov

37. Pri posudzovaní plánu súd musí definovať spoločný záujem všetkých veriteľov, nájsť spravodlivú rovnováhu medzi právnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Každý účastník plánu mal možnosť v procese schvaľovania plánu (prostredníctvom veriteľského výboru, na schôdzi veriteľov, priamo súdu písomne, resp. na výsluchu dňa 12.07.2016 predniesť svoj záujem v predmetnej reštrukturalizácii, v čom vidí nespravodlivosť uspokojenia svojich pohľadávok v reštrukturalizácii oproti ostatným veriteľom a aký konkrétny nepriaznivý dopad má schválenie plánu na neho. Okrem veriteľov Sberbank Slovensko, a. s., (a to až pri výsluchu dňa 12.07.2016), Ing. J. K. - M. a Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, žiaden z veriteľov nenamietal rozpor plánu so spoločným záujmom veriteľov (veriteľ SKODA & SKODA, s.r.o. namietal neumožnenie hlasovať zabezpečeným veriteľom s poukazom na § 146 ods. 5 ZKR, zohľadnenie hlasov podriadených veriteľov na účely zistenia, či bol reštrukturalizačný plán prijatý alebo nie).

38. V žiadnom z podaní veriteľov Sberbank Slovensko, a. s., Ing. J. K. - M. a Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave nie sú uvádzané žiadne konkrétne tvrdenia dôvodov pre ktoré, je plán v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, v čom konkrétne vidia nespravodlivosť uspokojenia svojich pohľadávok v reštrukturalizácii oproti ostatným veriteľom a aký konkrétny nepriaznivý dopad má schválenie plánu na nich.

39. Predložený reštrukturalizačný plán podľa názoru súdu nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, práve naopak, prijatý plán je v záujme veriteľov, nakoľko z neho jednoznačne vyplýva vyššie uspokojenie ich pohľadávok ako by dosiahli v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka. Pojem spoločný záujem veriteľov možno vymedziť ako nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých. Meradlo je pritom hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku. Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter,

podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu (§ 109 ods. 3 písm. c) a d) ZKR). Je samozrejme, že dôsledkom úspešnej reštrukturalizácie právnickej osoby je jej ďalšia existencia, na rozdiel od konkurzu, kde zrušením konkurzu dochádza ex offi aj k zrušeniu obchodnej spoločnosti (§ 68 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka) a jej následnému výmazu z obchodného registra, a teda k jej právnemu zániku. Požiadavka uprednostnenia reštrukturalizácie sa dá vyvodiť aj priamo z textu ZKR, ktorý preferuje riešenie ekonomických problémov dlžníka reštrukturalizáciou pred konkurzom napr. v ustanovení § 16 ods. 2 ZKR, keď umožňuje prerušiť konkurzné konanie, ak dlžník preukáže, že poveril správcu vypracovaním reštrukturalizačného posudku.

40. Spoločným záujmom veriteľov je (musí byť) maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom. Zmyslom a účelom reštrukturalizácie je zabrániť individuálnemu uplatňovaniu a výkonu práva jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia. Dosiahnutie spravodlivého usporiadania sporných vzťahov medzi veriteľmi a dlžníkom nie je možné inak, ako rozhodnutím súdu v konaní o určenie takýchto pohľadávok. Predložený reštrukturalizačný posudok je podľa názoru súdu v súlade so spoločným záujmom všetkých veriteľov, keď vo všetkých vytvorených skupinách poskytuje vyššiu mieru uspokojenia ako v prípade konkurzu, a to v čo najväčšom rozsahu a v čo najkratšom čase, pri ekonomickej udržateľnosti plánu.

41. K tvrdeniu veriteľa Sberbank Slovensko, a. s., o mylnom deklarovaní vyššej miery uspokojenia veriteľov v reštrukturalizácii ako v konkurze a veriteľa Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, že uspokojenie veriteľov v reštrukturalizácii sa oproti konkurzu nejaví ako výhodnejšia je potrebné uviesť, že veritelia svoje tvrdenia nijakým spôsobom neodôvodnili, neuviedli jedinú konkrétnu skutočnosť, z ktorej by vyplývala dôvodnosť takýchto námietok. Veritelia svoju argumentáciu nezdôvodnili a nepredložili jediný dôkaz ani neuviedli relevantnú konkrétnu skutočnosť, ktorá by spochybňovala správnosť údajov v reštrukturalizačnom pláne. Veritelia nepredložili (ani po uplynutí 2 rokov od schválenia plánu) žiaden znalecký posudok, či odborné vyjadrenie. V reštrukturalizačnom konaní, ktoré je zložitou štruktúrovaným právnym procesom, je príslušný všeobecný súd zaťažený povinnosťou zistiť a odhaliť to, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov (nemožno vylúčiť ani rozdielny obsah tohto pojmu v rôznych reštrukturalizáciách rôznych dlžníkov v závislosti od individuálnych či skupinových záujmov jednotlivých (skupín) veriteľov. Spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom (spravidla postupnom a neúplnom) uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Prirodzeným záujmom každého veriteľa, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku (zabezpečení či nezabezpečení) je dosiahnuť, pokiaľ možno, najvyššiu mieru jej uspokojenia. Pohľadávka každého veriteľa má svoj právny dôvod, na základe ktorého tento od dlžníka požaduje, aby tento plnil korelujúci záväzok, a individuálny veriteľ spravidla nevidí (nechce vidieť) dôvod, prečo by mal byť v akomkoľvek rozsahu ukrátený pri uspokojení svojej pohľadávky v prospech uspokojenia iného/-ých veriteľa/-ov dlžníka. To je však rýdzo individuálny (egoistický) záujem, ktorý nezohľadňuje zmysel a účel reštrukturalizácie, ktorej imanentnou črtou je práve zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia...

43. Všeobecný súd pritom v reštrukturalizácii vystupuje ako strážca zákonnosti, ale aj spravodlivosti celého procesu reštrukturalizácie, pričom táto jeho úloha sa završuje

rozhodovaním o potvrdení alebo zamietnutí plánu Ústavný súd pritom už vo svojej rozhodovacej činnosti zvýraznil požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III. ÚS 72/2010), ako aj povinnosť súdu zohľadniť nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010). Samozrejme, platí, že obsah pojmu spravodlivosť je autonómny, a teda rôznymi subjektmi vnímaný odlišne. Násť spravodlivú rovnováhu medzi oprávnenými záujmami jednotlivých veriteľov v reštrukturalizácii nie je jednoduché. To však neznamená, že všeobecný súd môže na túto úlohu rezignovať a aprobovať riešenie, ktoré sa síce javí ako spravodlivé, avšak len vo vzťahu k jednému veriteľovi, prípadne viacerým veriteľom, pričom vo vzťahu k ostatným veriteľom (pohľadávok rôznej výšky a rôznych právnych dôvodov) objektívne nevykazuje črty spravodlivého.

44. Ak má byť spoločný záujem veriteľov nadradeným záujmom všetkých veriteľov, jeho vyjadrenie v reštrukturalizačnom pláne musí byť logickým vyústením väčšinového konsenzu veriteľov dlžníka. V tomto prípade v dôsledku prebiehajúcich incidenčných konaní však nie je možné jednoznačne určiť okruh skutočných veriteľov a výšku ich zistených pohľadávok, preto počet hlasov, ktoré by vyjadrovali väčšinu, nie je možné jednoznačne určiť. Nakoľko súd dospel k záveru, že popieranie veriteľov nebolo správcom vykonané účelovo a zákonodarca neustanovil v zákonných ustanoveniach ZKR dôvod pre zamietnutie plánu skutočnosť, že o pláne nehlasovala väčšina prihlásených veriteľov, ktorým nezaniklo právo byť účastníkom konania, nemožno bez ďalšieho zamietnuť plán z dôvodu, že o ňom nehlasovala väčšina veriteľov dlžníka (nakoľko táto väčšina nie je v čase rozhodovania o pláne jednoznačne ustálená). Súčasne je potrebné poukázať na skupinu veriteľov podriadených pohľadávok, ktorá podľa názoru súdu nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov, a je potom diskutabilné, ako je potrebné na týchto veriteľov nazeráť pri určovaní celku a väčšiny veriteľov.

45. V súvislosti s povinnosťou súdu nájsť spravodlivú rovnováhu medzi oprávnenými záujmami jednotlivých veriteľov v reštrukturalizácii súd uvádza, že podľa jeho názoru, je potvrdenie reštrukturalizačného plánu spravodlivé pre všetkých veriteľov, ktorí budú v rámci reštrukturalizácie uspokojení vo väčšom rozsahu ako v konkurze. Tu súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že závery a údaje uvedené v reštrukturalizačnom pláne neboli žiadnym relevantným spôsobom spochybnené. Súčasne žiaden z veriteľov súdu nešpecifikoval svoj záujem v predmetnej reštrukturalizácii, v čom vidí nespravodlivosť uspokojenia svojich pohľadávok v reštrukturalizácii oproti ostatným veriteľom a aký konkrétny nepriaznivý dopad má schválenie plánu na neho.

46. Ako vyplýva z Rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 37Cbi/95/2014-283 zo dňa 27.02.2016 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. k. 37Cbi/95/2014-283 zo dňa 17.06.2016 o určení pohľadávky, ktoré bez vyznačenia právoplatnosti predložil sám veriteľ Sberbank Slovensko, a. s., vyplýva, že veriteľ Sberbank Slovensko, a. s., je minoritným nezabezpečeným veriteľom. Táto skutočnosť má potom logický dopad aj na posúdenie miery uspokojenia tohto veriteľa v konkurze, nakoľko nie je pravdepodobné, že by si tento veriteľ svoju pohľadávku prihlásil inak ako nezabezpečenú, opačný postup by bol totiž účelový (vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia v incidenčnom konaní). Ako z reštrukturalizačného plánu vyplýva miera uspokojenia nezabezpečených veriteľov je v prípade konkurzu nulové. Ak teda tento nezabezpečený veriteľ trvá na zamietnutí plánu, celkom explicitne tým dáva najavo, že nechce byť uspokojený vôbec, a že rovnaký osud budú mať aj všetci ostatní nezabezpečení veritelia. Jeho záujem v konkurze sa potom súdu javí ako úplne nelogický, v rozpore so spoločným záujmom ostatných nezabezpečených veriteľov.

47. Po preštudovaní celého obsahu reštrukturalizačného spisu sp. zn. 40R/2/2014 súd dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné podmienky a keďže nezistil žiadne dôvody na jeho zamietnutie v zmysle § 154 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. (pričom test každého z dôvodov na zamietnutie plánu stanovených v ustanovení § 154 ods. 1 ZKR súd vykonal a zdôvodnil vyššie), reštrukturalizačný plán dlžníka..., ktorý bol prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 03.12.2014 vo všetkých skupinách ako aj nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov, ktorý tvorí prílohu tohto uznesenia, potvrdil.

48. O skončení reštrukturalizácie súd rozhodol podľa § 153 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. ...“

12. Po oboznámení sa s citovaným písomným odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu možno konštatovať, že okresný súd svoje rozhodnutie nepochybne obsiahlejšie a aj konkrétnejšie odôvodnil, ako to bolo predtým v roku 2014, a preto jeho odôvodnenie ústavný súd považuje z ústavnoprávneho hľadiska za dostačujúce. Ústavný súd sa teda nestotožňuje s vyjadrením sťažovateľky, ktorá tvrdí, že odôvodnenie bolo opäť všeobecné a príliš formalistické.

13. Je síce pravdou, že u niektorých veriteľov (aj sťažovateľky) popretých pohľadávok bol tento stav závislý od výsledku incidenčných konaní a okresný súd mal poznatky v čase rozhodovania, že sťažovateľka sa v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 37 Cbi/95/2014 domáhala žalobou z 26. augusta 2014 o určenie popretej pohľadávky podľa § 124 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii proti dlžníkovi, že pohľadávka vo výške 196 127,09 € (istina a úroky z omeškania) vyplývajúca zo zmluvy o úvere z 12. apríla 2007, prihlásená do reštrukturalizácie žalovaného vedenej okresným súdom pod sp. zn. 40 R 2/2014, zapísaná v zozname pohľadávok pod č. 118, je v celom rozsahu oprávnená a zistená ako vymáhateľná pohľadávka zabezpečená zabezpečovacím právom, ale správca (povedal to neskôr aj okresný súd a krajský súd, pozn.) dôvodne poprel zabezpečovacie práva k tejto pohľadávke. K tomu je potrebné uviesť, že správca vo svojom vyjadrení z 23. júna 2016 na s. 2 tiež uviedol, že „celková výška pohľadávka (spolu s príslušenstvom) veriteľa predstavuje len cca 5,5 % z celkovej prihlásenej sumy prihlásených pohľadávok všetkých veriteľov (vo výške 3.563.121,79 Eur). Sberbank Slovensko, a. s. je v predmetnom reštrukturalizačnom konaní s poukazom na výšku pohľadávky minoritným veriteľom“. To znamená, že sťažovateľka nebola sama majoritným veriteľom a nie je jasné ani to, že s pohľadávkami ďalších veriteľov Ing. J. K. – M. a Daňového úradu Trenčín, ktoré boli správcom popreté, to predstavovalo spolu až 97 % z celkových pohľadávok [incidenčné konania (č. l. 170 v spise) – prvý veriteľ podal žaloby, ktoré sú vedené pod sp. zn. 36 Cbi/93/2014, sp. zn. 36 Cbi/94/2014 a sp. zn. 37 Cbi/93/2014 a Daňový úrad žalobu, ktorá je vedená pod sp. zn. 36 Cbi/95/2014. Tieto konania nie sú stále právoplatne skončené a ústavný súd nemôže prejudikovať výsledok týchto konaní].

14. Na pojednávaní konanom 13. februára 2015 (č. l. 199) vzniesol právny zástupca sťažovateľky námietku, že žalovaný okrem svojich tvrdení „nepredložil žiadne listinné dôkazy, ktorými by preukázal existenciu svojej akejkoľvek pohľadávky voči žalobcovi...“ V tejto súvislosti sťažovateľka na pojednávaní ako dôkaz predložila okresnému súdu rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 Cb/4/2013 zo 16. októbra 2014, ktorým bol zamietnutá žaloba správcu konkurznej podstaty úpadcu o určenie neplatnosti dražby a určenie vlastníckeho práva (právoplatný 3. januára 2015 – č. l. 206 v spise, pozn.).

15. Prvým výrokom v rozsudku sp. zn. 37 Cbi/95/2014 z 27. februára 2015 okresný súd určil, že žalobca (sťažovateľka, pozn.) je veriteľom inej vymáhanej pohľadávky proti žalovanému vo výške 196 127,09 € z titulu zmluvy o úvere prihlásenej do reštrukturalizačného

konania, a druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol predovšetkým z dôvodu, že správca dôvodne poprel zabezpečovacie právo. Proti rozsudku podali odvolania žalovaný 10. apríla 2015 (proti výroku I – č. 1. 289 až č. 1. 293) a žalobca 28. apríla 2015 (proti výroku II – č. 1. 318 až č. 1. 321).

16. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 CoKR/30/2015 zo 17. júna 2016 napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 37 Cbi/95/2014 z 27. februára 2015 v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky 29. júla 2016 – pozri doručku v spise na č. 1. 367, a žalovanému, ktorý neprevzal zásielku na adrese Ing. O. L. T., bol rozsudok po neúspešnom doručení 27. júla 2016 a opakovane 28. júla 2016 vrátený z pošty 17. augusta 2016. Po zisťovaní trvalého pobytu žalovaného v registri obyvateľov (č. 1. 369) okresný súd dal pokyn 16. septembra 2016 na doručenie rozsudku žalovanému, ktorý ho prevzal až 13. októbra 2016 (pozri doručku pripojenú k č. 1. 370), keď rozsudok nadobudol aj právoplatnosť.

17. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„... súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na citované zákonné ustanovenia určil, že žalobca je veriteľom vymáhateľnej pohľadávky proti žalovanému vo výške 13.761,16 eur z leasingovej zmluvy č. 130796 prihlásenej do reštrukturalizačného konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 40R/2/2014 prihláškou č. 1 zo dňa 23.06.2014 zapísanej v zozname pohľadávok pod č. 156. Pre zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a ani pre zrušenie napadnutého rozsudku neboli v právnej veci splnené podmienky...

Súd prvého stupňa vychádzajúc z preukázaného skutkového stavu veci správne po právnej stránke posúdil, že žalovaný platne pristúpil k záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou T. s.r.o.. Žalovaný v konaní tvrdil, že pohľadávka, ktorú si žalobca uplatnil zanikla. Toto svoje tvrdenie súdu prvého stupňa nepreukázal. Neuniesol tým dôkazné bremeno svojich tvrdení...

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané platné uzatvorenie zmluvy o úvere medzi žalobcom a spoločnosťou T. s.r.o.. Rovnako mal z predloženého Dodatku č. 1 k zmluve o úvere preukázané platné pristúpenie k záväzku z uvedenej zmluvy o úvere zo strany žalovaného. Uvedené skutočnosti medzi účastníkmi konania sporné ani neboli. Nebolo sporné a žiadna zo zúčastnených strán ani nespochybnila uznanie záväzku, ktoré bolo uskutočnené aj zo strany žalovaného vo forme notárskej zápisnice zo dňa 07.09.2009, v rámci ktorej žalovaný výslovne vyhlásil, že uznáva svoj záväzok zo zmluvy o úvere vo výške 260.792,57 eur, pričom išlo o výšku vyčíslenej úverovej pohľadávky ku dňu 04.09.2009. Uvedenou zmluvou ako aj vyhlásením žalovaného v notárskej zápisnici, žalobca dostatočne preukázal existenciu do reštrukturalizácie prihlásenej pohľadávky v časti istiny. Ak žalovaný chcel byť v konaní úspešný, musel v konaní preukázať zánik tejto pohľadávky a to splnením resp. iným spôsobom. Žalovaný v konaní tvrdil, že jeho pohľadávka voči žalobcovi (v celom rozsahu) zanikla z dôvodu započítania postúpenej pohľadávky zo strany spoločnosti T., s.r.o.. K tomuto spôsobu zániku súd uvádza, že žalovaný zánik jeho pohľadávky týmto spôsobom nijak nepreukázal. Nepreukázal, že by na neho bola postúpená pohľadávka dlžníka spoločnosti T., s.r.o., rovnako nepreukázal ani uskutočnenie započítacieho prejavu. Žalovaný v uvedenom prípade všetko iba tvrdil, nič nepreukázal. Samotná zmluva medzi dlžníkom T., s.r.o. a žalobcom obsahovala výslovný zákon (správne má byť zákaz, pozn. ústavného súdu) jednostranného započítania pohľadávok dlžníka, spoločnosti T., s.r.o. voči žalobcovi. Toto ustanovenie bolo zakotvené

v článku 11 bod 11.2.4 Dodatku č. 1, ktorého súčasťou bola aj dohoda medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca pristúpil k záväzku dlžníka, spoločnosti T., s.r.o.. Vzhľadom k tomu, že o tomto zákaze žalovaný vedel, napriek tomu mala byť na neho postúpená pohľadávka dlžníka T., s.r.o., ktorý týmto dohodu účastníkov obchádzajúcim spôsobom mal započítať na pohľadávku žalobcu voči nemu. Súd postúpenie pohľadávky v určitej konkrétnej výške zo strany spoločnosti T., s. r.o. na žalovaného, v konaní preukázané nemal. Avšak aj keby bola uvedená žalovaným tvrdená skutočnosť preukázaná, súd poukazuje na § 265 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore s poctivým obchodným stykom, nepožíva právnu ochranu. Preto aj uplatnenie práva v podobe započítania zo strany žalovaného, v prípade jeho preukázania v konaní, by konajúci súd nahliadal na toto započítanie uvedeným spôsobom. Žalovaný poukazoval na neplatnosť dojednania o vylúčení započítania pohľadávok, súd k uvedenému poukazuje na zásadu zmluvnej voľnosti, v zmysle ktorej uvedené ustanovenie nie je v rozpore a umožňuje účastníkom si vzájomné právne vzťahy upraviť odlišne od zákonnej úpravy. V uvedenej časti, a to y časti istiny, preto súd mal preukázaniu dôvodnosť podanej žaloby, a naopak, nemal preukázaniu dôvodnosť popretia v tejto časti prihlásenej pohľadávky v časti popretia výšky, právneho dôvodu zo strany správca. V časti prihlásených úrokov z omeškania súd mal výšku úrokov preukázaniu predloženou internou evidenciou žalobcu o správnosti ktorej súd nemal dôvod pochybovať. Žalovaný k úrokom z omeškania vo svojom vyjadrení poukázal na to, že úrok z omeškania nie je možné si v reštrukturalizácii uplatniť. Poukázal na zákaz uspokojenia zmluvných a mimo zmluvných sankcií. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal na § 121 a nasl. ZoKR, ktoré upravuje prihlasovanie pohľadávok do reštrukturalizácie, ktoré žiadne obmedzenie ohľadom príslušenstva pohľadávky t. zn. úroku z omeškania do začatia reštrukturalizačného konania, neobsahuje. Samotné uspokojenie resp. čiastočné uspokojenie resp. jeho odpustenie je už vecou reštrukturalizačného plánu, nič ale nebráni veriteľovi príslušenstvo pohľadávky si do reštrukturalizácie prihlásiť, preto aj v tejto časti mal súd za to, že bola pohľadávka žalobcu popretá nedôvodne, a preto vo výroku vyslovil, že žalobca je jej veriteľom. Žalobca si prihlásil predmetnú pohľadávku ako zabezpečenú pohľadávku záložným právom a správca poprel aj zabezpečenie záložným právom. S dôvodmi popretia sa súd prvého stupňa stotožnil. Poukázal na to, že samotným pristúpením k záväzku zo strany žalovaného, nedošlo žiadnym spôsobom k zmene právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Obsah tohto právneho vzťahu sa nezmenil, nezmenilo sa ani zabezpečenie. Toto zabezpečenie sa nevzťahuje na prístupujúceho dlžníka. Pristúpenie k záväzku má ten význam, že ak sa niekto písomnou dohodou s veriteľom zaviazal, že mu za dlžníka zaplatí peňažný dlh, stáva sa jeho dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja sú voči nemu zaviazaní solidárne. Preto veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokolvek z nich, t. zn. v uvedenom prípade žalovaný sa stal v podstate samostatným dlžníkom a žalobca ho mohol vyzvať na plnenie dlhu v celom rozsahu. Ak záväzok splní ktorýkoľvek z dlžníkov, zanikne záväzok aj toho druhého dlžníka voči veriteľovi. Pristúpenie k záväzku nemá na existenciu zabezpečovacích prostriedkov pohľadávky žiaden vplyv, pretože ním sa nemení právny vzťah medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom. Neznamená to automaticky, že ak dlžník uzatvorí s veriteľom záložnú zmluvu, vzťahuje sa toto zabezpečenie aj na prístupujúceho dlžníka, ktorá nebol tohto zmluvného vzťahu účastný. K uvedenému súd prvého stupňa poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoKR/54/2011 s ktorým sa stotožňuje, a ktorý za rovnakých skutkových okolností dospel k rovnakému právnenému záveru. Z uvedeného dôvodu správca dôvodne poprel zabezpečovacie právo preto, preto vzhľadom k vedenému, žalobu v tejto časti zamietol. Vzhľadom k tomu, že z

dôvodov vyššie uvedených súd prvého stupňa považoval prihlásení pohľadávku, za pohľadávku nezabezpečení, ďalej sa už nezaoberal prípadným premlčaním resp. nepremlčaním záložného práva resp. jeho zánikom z iných dôvodov...

Účelom incidenčného konania je, aby o oprávnenosti sporného nároku rozhodol súd a nie správca. Súd v tomto konaní posudzuje, či správca poprel pohľadávku dôvodne. Výsledkom tohto konania je zistenie súdu, či pohľadávka je oprávnená alebo sporná. Z tohto dôvodu je aj ďalšia odvolacia námietka žalovaného, že súd nezákonne menil rozhodnutie správcu, nedôvodná.

Odvolaciu námietku žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súd prvého stupňa správne ustálil, že pristúpenie k záväzku nemá žiaden vplyv na existenciu zabezpečovacích prostriedkov, právny vzťah medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom sa tým nemení. Správca dôvodne poprel zabezpečovacie právo a súd prvého stupňa v tejto časti správne žalobu zamietol.

Odvolací súd po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa podľa § 219 ods.2 O.s.p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa dôkladne zaoberal všetkými tvrdeniami a dôkazmi uvedenými a navrhnutými účastníkmi konania, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa niet čo vytknúť a odvolací súd na jeho odôvodnenie v podrobnostiach odkazuje. “

18. Vychádzajúc z uvedených rozhodnutí okresného súdu (bod 11) aj krajského súdu (bod 17) je ústavný súd toho názoru, že aplikácia ustanovení § 146 ods. 5 a § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je založená na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení. Aj v prebiehajúcom reštrukturalizačnom konaní je nepochybne záujmom účastníkov dosiahnutie spravodlivej ochrany svojich práv a oprávnených záujmov a okresný súd primeraným a zrozumiteľným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky aj závery ústavného súdu. V tejto chvíli ústavný súd nevidí žiadny dôvod v súlade so zásadou zdržanlivosti a sebaobmedzenia (m. m. PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011, I. ÚS 316/2011) zasiahnuť do procesu reštrukturalizácie dlžníka. Navyše, okresný súd mal hodnotiť reštrukturalizačný plán len z formálneho hľadiska, nie aj z hľadiska jeho ekonomickej uskutočniteľnosti, ako to namieta v časti I bod 5 sťažovateľka vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu [k tomu pozri aj Komentár autorov Branislav Pospíšil, Jaroslav Macek, Martin Maliar, Vladimír Kitty, Zákon o konkurze a reštrukturalizácii (druhé doplnené vydanie) Wolters Kluwer – § 154 tohto zákona – z dôvodovej správy na s. 807, pozn.]. Všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 11) dbal na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé, čo nie je v rozpore s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Napadnutým uznesením okresného súdu po náleze ústavného súdu teda nedošlo k takej aplikácii práva a zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorá by bola nezlučiteľná s označenými právami sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky nevyhovel. Bolo tak už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

20. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.